

Η Μιμή η κουταλαυτού

«Η Μιμή είναι ένα κοριτσάκι επτά χρονών. Σήμερα ξύπνησε πολύ χαρούμενη, πετάχτηκε από το κρεβάτι της και φώναξε : «Γιούπι !!! Σήμερα θα πάω για πρώτη φορά στο μεγάλο σχολείο!!!». Η μαμά της, της χαμογέλασε και της είπε ότι είναι σίγουρη ότι θα της αρέσει πολύ το νέο της σχολείο. Έφαγε πρωινό, ντύθηκε, πλύθηκε και φόρεσε το πιο φωτεινό της χαμόγελο. Όταν έφτασαν στο σχολείο η μαμά της, την αποχαιρέτησε φιλώντας την και της είπε:

«Καλή αρχή, μικρό μου, και να θυμάσαι είσαι όμορφη, πολύ όμορφη».

Η Μιμή μπήκε γεμάτη χαρά στην τάξη της.

«Γεια σας! Είμαι η Μιμή είμαι πολύ χαρούμενη που μεγάλωσα και φοιτώ

πλέον στο μεγάλο σχολείο. Είμαι σίγουρη θα αποκτήσω καινούριους φίλους που θα τους αγαπώ και θα με αγαπάνε».

Ξαφνικά η Μιμή άκουσε δυνατά γέλια.

«Χαχαχαχα!!! Τι αυτάρες είναι αυτές! Πώς πετάγονται έτσι;

Σαν παλιοκουτάλες είναι τα αυτιά σου! Χαχαχαχα! Μιμή η κουταλαφτού!»

Η μικρή μας Μιμή είχε κάτι το διαφορετικό από τα άλλα παιδάκια.

Τα δύο μεγάλα πεταχτά αυτιά της την έκαναν ξεχωριστή.

Η Μιμή στην αρχή δεν έδωσε καμία σημασία στον συμμαθητή της, τον Τζακ, ίσα ίσα που το διασκέδαζε κιόλας. Με το πέρασμα του χρόνου όμως κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν αστείο. Ντρεπόταν για τα αυτιά της και ήταν πολύ στεναχωρημένη. Η Μιμή δεν ξυπνούσε πλέον με την ίδια όρεξη για να πάει στο σχολείο. Δεν της άρεσε καθόλου το σχολείο. Ξυπνούσε κάθε πρωί και πονούσε η κοιλίτσα της.

Εκείνη την μέρα, ο Τζακ το είχε παρακάνει. Έλεγε και ξαναέλεγε για τα αυτιά της Μιμής. Η Μιμή ντρεπόταν πάρα πολύ. Έβλεπε το ρολόι και παρακαλούσε να τελειώσει γρήγορα η μέρα και να επιστρέψει στο σπίτι της.

Φεύγοντας από το σχολείο κάθισε ολομόναχη σε ένα παγκάκι και έκλαιγε ασταμάτητα. «Αχ! Πόσο θα θελα κι εγώ να έχω μικρά αυτιά», έλεγε και

ξαναλέγε και τα δάκρυα της έτρεχαν σαν ποτάμι. Ξαφνικά, άκουσε μια φωνή να της λέει: «Κι όμως τα μεγάλα αυτιά είναι υπέροχα, για δεξ την μυτόγκα μου!»

Η Μιμή γυρίζει και τι να δει; Ένα αγοράκι με μία τεράστια μύτη.

Τον λέγανε Μπένη. Ο Μπένης κάθισε στο παγκάκι και η Μιμή με δάκρυα στα μάτια του τα είπε όλα. Όλα όσα την στεναχωρούσαν τον τελευταίο καιρό και όλα όσα τις κάνει ο Τζακ ο συμμαθητής της. Ο Μπένης της απάντησε:

«Το κάθε παιδί είναι διαφορετικό. Μοιάζουμε ίδιοι αλλά είμαστε διαφορετικοί. Και ο Τζακ θα έχει κάτι το διαφορετικό από σένα αλλά και κάτι το ίδιο, όπως και τα υπόλοιπα παιδιά.

«Ναι!» φώναξε η Μιμή, «ο Τζακ έχει το ίδιο ύψος με μένα αλλά έχει γουρλωτά μάτια». Είναι καιρός ο Τζακ να καταλάβει ότι το κάθε παιδί είναι Μια ομάδα τεσσάρων παιδιών ανέλαβαν να ζωγραφίσουν την Μιμή με τα μεγάλα της αυτιά και αργότερα μόλις η Μιμή έλαβε σάρκα και οστά... όλοι μαζί κατέγραψαν γύρω της τα συναισθήματα που ένιωθε κάθε φορά στην ιστορία η μικρή μας η Μιμή...διαφορετικό και ότι κάπου διαφέρομε και κάπου μοιάζουμε».